Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 160. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 22-го СЕРПНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, AUGUST 22, 1985 No. 160. VOL. XCII

ВІДБУЛИСЯ ПЛЕНАРНІ НАРАДИ КОМІТЕТУ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА

Президія і деякі учасники пленарних нарад.

Джерзі Сіті, Н. Дж. — В суботу, 17-го серпня ц.р. тут у великій залі Українського Народного Союзу відбулося пленарне засідання Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні.

За президіяльним столом сиділи голова Президії д-р Юрій Старосольський, голова Ділового комітету, д-р Юрій Солтис, секретар інж. Олексій Шевченко, о. канцлер Мартин Канаван, репрезентант Митрополита Стефана Сулика з Філядельфії, о. Михайло Кучмяк, ЧНІ, який репрезентував Митрополію, пастор Володимир Багрій, від Української Євангельської Об'єднання Північної Америки.

Д-р Ю. Старосольський відкрив наради, молитву відмовив о. М. Канаван. Д-р Старосольський ствердив, що закінчено першу фазу організаційного характеру, „впорядкування самих себе", друга фаза стосується вже суті справи і її має започаткувати оце засідання. Тому на залі немає почесних членів, а є тільки ділові. Привітав прибулого з Англії гостя інж. Ярослава Гавриха.

Голова Ділового комітету д-р Юрій Солтис подякував усім, які до цього часу працювали в комітеті і допомогли скласти проєкти правильника та пляну праці що їх усі приявні мали друкованими на руках. Стверджив позитивну й ділову поставу всіх членів комітету, які зрозуміли, що заплянована праця трапляється раз на тисячу років і судитимуть про неї майбутні покоління. Комітет мав поважні труднощі технічного характеру: розшуки і перевірка адрес, розпорошеність членів комітету на великій території тощо.

Уляна Дячук відчитала протокол першої конференції з 23-го березня 1985 року у Філядельфії. Діловий комітет перевів наради 1-го червня у Філядельфії і 13-го липня у Бавнд Бруку. На першій конференції було приявних 165 осіб від 85 організацій.

Д-р Ю. Солтис пояснив, що до розданого приявним пляну праці не включено наукових конференцій, бо цим займаються наукові установи. Зате на денний порядок вставлено точку про потребу вибору ще двох додаткових комісій — Маніфестаційної і Зв'язків з урядовими колами. Праця Ділового комітету, — казав він, — залежна від наявності фондів. Пропонує перевести збірку в громаді по 150.000 щороку впродовж трьох років, тобто разом на 450.000 дол. Це невисока сума, щоб її зібрати впродовж трьох років на таку велику справу.

Щоб підкреслити всеукраїнський характер комітету, що охоплював би громадян всіх трьох віровизнань, вибрано інж. Ігоря Кошмана на заступника голови Президії та інж. Вячеслава Вишневського на заступника голови Ділового комітету, обидва обрані є православного віровизнання.

Довша дискусія відбулася над устійненням офіційної назви комітету. Більшість прихилялася до погляду голови Ділового комітету, що без уваги на науково-історичну правильність назви „Русь-Україна" вставлення в офіційну назву слова „Русь" може викликати цілком зайві і шкідливі для справи непорозуміння з боку всього того американського суспільства, яке не орієнтується в історії Сходу Европи і неодноразово утотожнює терміни „Русь" і „Раша".

У дискусії звернено правильно увагу, що поляки, відзначаючи тисячоліття свого християнізму, не подавали первісної своєї національної назви з VIII сторіччя, а тільки назву сучасну. Рішено теж скоротити назву з уваги на практично-технічні мотиви. Остаточно прийнято офіційну назву: Крайовий Комітет Тисячоліття Християнства в Україні.

Формально були аж три проєкти правильника. З уваги на великі розміри правильника — 12 точок, списаних на трьох з половиною сторінках машинописку без відступу, прийнято тільки три перші точки з невеликими змінами. Точку "1" про Почесну президію прийнято без дискусії. Решту передано ще на розгляд Ділового комітету і остаточне вирішення прийде на наступному пленарному засіданні в жовтні ц.р.

Пред'явлений Діловим комітетом плян праці у 16 точках прийнято „ан бльок", як рамовий. Практика продиктує можливі доповнення чи зміни. Що стосується комісій, то існують уконституовані вже комісії Організаційна, Імпреза, Фінансова, Публічних зв'язків та Пресова. Рішено додати ще комісії Маніфестаційну і для Зв'язків з урядовими чинниками, але поіменний список їх буде проголошений після порозуміння з наміченими кандидатами.

На залі було приявних 68 осіб — з уваги на все ще літній вакаційний час і велику спеку — число досить поважне. Зареєстрованих представників від крайових організацій було 55. Проф. д-р Василь Калинович відчитав прізвища всіх зголошених делегатів, при чому ствердженo, що дехто з них тільки тимчасово заступав постійного члена Ділового комітету. За правильником кожна крайова організація висилає до Ділового комітету по одному делегатові.

У пленарному засіданні 17-го серпня ц.р., не брали участи члени Українського Визвольного Фронту. Голова Президії д-р Ю. Старосольський отримав був телефонічний запит від голови ООЧСУ проф. Миколи Чировського, чи не можна перенести пленарне засідання кудиінде, а не переводити його в будинку УНСоюзу. Д-р Ю. Старосольський відповів, що це просто з технічних причин вже неможливо, бо повідомлено вже людей з дуже далеких місцевостей, які заповіли свою приявність. Тоді проф. М. Чировський заявив, що з уваги на місце переведення пленарного засідання УВФронт участи не візьме, але члени УВФронту, які є членами комісій комітету можуть взяти участь. Ніхто з них не з'явився. Проф. М. Чировський заповів, що у найближчому пленарному засіданні, яке буде відбуватися в якомусь іншому місці, його однодумці візьмуть участь.

В Торонто відбудеться конґрес СУСК

Торонто (СУСК). — „Зустрічаймо майбутнє" — це гасло, під яким проходитиме конгрес Союзу Українського Студентства Канади (СУСК), який відбудеться тут в днях 22-25-го серпня.

Цей щорічний з'їзд є форумом для українських студентів з цілої Канади, щоб зустрітися, дискутувати, вчитися, забавлятися, обмінюватися думками і запляновувати діяльність на слідуючий рік. Цього року на конгресі під кличем „Зустрічаймо майбутнє" буде різноманітна програма з доповідями про змістовлювання українців в канадській пресі, багатокультурність і людські права та з практичними семінарами про використовування преси, відносини з урядом і організаційну ефективність.

На списку доповідачів знаходяться добре відомі прізвища: Рой Романов, зі Саскачевану, Пітер Фініяк, журналіст з телевізії, і проф. Роман Сербин, з університету МекГілл організатор Українського Комітету Інформації і Проти Зневажлення в Монтреалі.

Конгрес відбудеться у Вікторія коледжі в Торонтонському університеті, починаючи вечором 22-го серпня і кінчаючи в неділю 25-го серпня. Кошт реєстрації — 85 дол., що включає обіди, транспортацію між зайняттями, вступ на бенкет, всі пленарні сесії і доповіді. Приміщення можна замовити у Вікторія коледжі за 20.25 або 18.75 дол.

Ціль конгресу СУСК цього року схрещуються з цілями Міжнародного Року Молоді, а саме, щоб дати студентам форум для вимiни думок і заохотити до плянування кращого майбутнього.

У Линкрофті відкриється виставка народного мистецтва

Линкрофт, Н. Дж. — Кольоритна і фахово влаштована виставка українського народного мистецтва відкриється у понеділок, 26-го серпня у Монмот-Музеї у містечку Линкрофт, Н. Дж., і триватиме до 13-го жовтня ц.р. Це — пересувна виставка Українського Музею в Ню Йорку, який уже не раз влаштовував виставки у різних містах Америки і Канади. Організація пересувних виставок є одною з важливіших ділянок праці Музею.

На виставці у Линкрофті будуть показані зразки різних видів традиційного українського мистецтва: народні убрання, килими, кераміка, деревоpізьба з Гуцульщини і біля 200 писанок. Всі експонати належать до колекції Українського Музею.

Куратором виставки є Любов Волинець, що завідує етнографічною колекцією Музею і очолює його освітній відділ. Виставка є частково фінансована Фундацією ім. Джеральдин Додж, нюйоркською Стейтовою мистецькою радою і пожертвами окремих осіб.

Монмот-Музей у Линкрофті відкритий: вівторок-субота від 10-ої ранку до 4:30 по полудні, у неділю від 1-ої до 5-ої по полудні.

В Канаді покажуть фільм про голод

Торонто. — Комітет Дослідження Голоду в Україні повідомляє українське громадянство в Канаді, що 5-го вересня ц.р. телевізійна сітка Сі-Бі-Ес висвітлить документальний фільм про голод в Україні в роках 1932-33 п. н. „Жнива розпачу". Фільм можна бачити в усіх провінціях Канади о годині 9-ій увечері.

Фільм зображує голодову трагедію українського народу, нищення Української Автокефальної Православної Церкви і її священнослужителів, ліквідацію творчої інтелігенції та мільйони селянства. Крім українських свідків, свої зізнання про голод складають кореспондент „Менчестер Гардіян" Малком Маггеридж та колишні німецькі дипломати Андора Генке і Йоган фон Герват. Історичне тло подій коментує низка американських історіків-дослідників цієї катастрофи.

Фільм випродуковано заходами Комітету Дослідження Голоду в Україні, що має свій осідок в Торонто. Продуцентами фільму є Славко Новицький та Юрій Луговий. Цей фільм уже продемонстровано в багатьох місцевостях Канади, ЗСА й Англії. На міжнародному фестивалі фільмів у Гюстоні, Тексас, цей фільм одержав першу нагороду.

З уваги на велику інформативну актуальність цього фільму комітет просить всіх українців повідомити про його висвітлення своїх сусідів, приятелів і знайомих не-українців. Йдеться про те, щоб мільйони глядачів дізналися про геноцидну трагедію України.

Книжка про Ґрац-Леобен появилась у розпродажу

Нюарк-Клифтон, Н.Дж. — Цього року — в сторіччя Українського Студентського Товариства „Січ" в Ґрацу, Австрія, надруковано книжку статтей, есеїв і спогадів п.з. „Український Ґрац-Леобен", в якій розповідається про минуле УСТ „Січ" і УСТ „Молот" з нагоди недалекого ювілею сторіччя „Січі" у Ґрацу, що її було засновано у 1895 році. Головним редактором цього видання є проф. д-р Микола Чировський, а членами редколегії є: інж. Роман Запутович, інж. Любомир Калинич, Марійка Мартинюк, д-р Остап Тарнавський, та інж. Іван Турянський. Обкладинка цієї книжки — у виконанні Лариси Мартинюк.

Видання це присвячено всім колишнім студентам високих шкіл Ґрацу і Леобену, які померли. Авторами статтей в книжці є колишні студенти Ґрацу і Леобену з 1920, 30, 40, 50-их років. Поміщено теж статті, які торкаються 70-их років — рефлексії відвідин і Ґрацу та Леобену та Першого і Другого З'їздів колишніх студентів на Союзівці в 1977 і 1983 роках. При кінці пропам'ятної книжки долучено список колишніх студентів, членів УСТ „Січ" в Ґрацу.

Це видання, що появилось у твердій люксусовій обкладинці, коштує 20 дол. і його можна замовляти, звернувшись на адресу: Maria Martyniuk 11 Maple Place Clifton, N.J. 07011.

Б. КОЗІЙ ВІДДАВ СЕБЕ В РУКИ УРЯДУ КОСТА РІКИ

Сан Хозе, Коста Ріка. — Богдан Козій, який присудом з 9-го квітня 1982 року мав бути видалений з терену ЗСА, а переїхав недавно до Коста Ріки, тепер вийшов із свого укриття і піддався урядовцям Коста Ріки, як повідомив Уряд тієї держави. Він зголосився до поліції в понеділок 19-го серпня ц.р.

Адвокат Б. Козія ствердив однак, що немає ніяких закидів проти нього на його теперішньому місці перебування тому, що він переїхав до Коста Ріки легально в жовтні 1984 року до своєї дружини, яка там замешкала раніше. Туристичний уряд Коста Ріки, який провіряє приїзд на цю територію, не думає вести ніяких судових процедур.

Але Бюро спеціяльних інвестиґацій ОСІ при Державному департаменті ЗСА вимагає дальшого переведення кари за його мниму приналежність до нацистської поліції в Україні в часі Другої світової війни і мниме убивство жидів у тих роках. Після приїзду до ЗСА він одержав американське горожанство в 1959 році, а після слідства ОСІ та судової розправи його відібрано це горожанство в березні 1982 року.

ОСІ твердить, що Б. Козій мусить бути переданий Совєтському Союзові.

В Індії вбили провідника шиітів

Ню Делі, Індія. — В провінції Пунджаб застрелили у вівторок, 20-го серпня ц.р. політичного провідника шиітів, 57-літнього Гарчанда С. Льонґовала. Він був президентом політичної партії шиітів Акалі Даль і був широко відомий як один із найбільш впливових постатей у цій секті. Перед неповна місяцем він підписав договір з прем'єр-міністром Індії Раджівом Ганді, яким закінчено трилітню боротьбу за автономію провінції Пунджаб. Впродовж цієї боротьби загинуло тисячі населення. Вбивство Г. Льонґовеля викличе нові заворушення в цій провінції, яка сусідує з Пакистаном.

Поліція негайно арештувала вбивців Г. Льонґовеля — двох молодих шиітів, з яких одного поранила. Досі ні одна з політичних чи релігійних груп не взяла безпосередньо відповідальности за цей атентат, але припускають, що виконали його ті, які не погоджувалися з мирною політикою свого провідника.

Індійська преса поінформувала, що вбивці вистрілили прямо у Г. Льонґовеля, коли він саме закінчив свою політичну промову у шиітській святині. Постріли вбили також одного з помічників політичного провідника та поранили трьох інших. Співробітники вбитого негайно скликали нараду, щоб оцінити ситуацію, яка витворилася та запропонували перевести в середу 21-го серпня загальний страйк на знак протесту проти цього атентату.

Прем'єр-міністер Р.Ганді нап'ятнував вбивство і закликав нарід до спокою та рівноваги, щоб не викликати нового пролиття крови. Більш радикальні члени секти шиітів бажали здобути ширші права від тих, на які погодився їхній представник Г. Льонґовель. Побоюються, що буде важко його заступити у партії Акалі Дель, тому, що він мав широку популярність і вплив, яких не має ніякий інший із провідних лідерів в секті шиітів.

Закінчилася візита Р. Мирфі

Амман, Йорданія. — Асистент державного секретаря ЗСА Річард Мирфі закінчив свою шестиденну поїздку на Близький Схід, під час якої він відвідав Єрусалим, Александрію і Амман.

Ще до поїздки Р.Мирфі на Близький Схід висловлювалися здогади, що він зустрінеться з об'єднаною йордансько-палестинською делегацією. Але проти такої зустрічі виступав Ізраїль, вважаючи, що якщо Мирфі зустрінеться з делегацією, до якої будуть включені представники Палестинської Визвольної Організації (ПВО), то тим самим ЗСА визнають цю терористичну організацію де-факто.

Після закінчення переговорів в Аммані Мирфі сказав, що „відбувся відвертий і чесний обмін думками". Як твердить „Ню Йорк Таймс", подібний терлін дипломати вживають в тих випадках, коли під час переговорів сторони не приходять до згоди. Мирфі сказав також, що, повернувшись до Вашінґтону, він розповість про поїздку Президентові і Державному секретареві ЗСА.

По-різному оцінюють візиту Мирфі на Близький Схід палестинці і йорданці. З точки зору редактора газети „Ель Фаджар", що виходить в Єрусалимі, невдача Мирфі, який не зміг добитися від Ізраїля згоди на зустріч з йордансько-палестинською делегацією, свідчить, що мирні переговори щодо Близького Сходу в майбутньому не відбудуться. „Ізраїль зробив тиск на ЗСА. Ми бачимо, що американська політика твориться не у Вашінґтоні, а в Тель Авиві", — сказав він. На його думку, лідер ПВО Ясір Арафат „глибоко розчарований" тим, що Мирфі виявився незадтним добитися згоди Ізраїля.

Дещо інакше оцінили візиту Мирфі на Близький Схід йорданські політичні кола. Прем'єр-міністер Саїд аль-Ріфаї сказав журналістам, що хоч „відчутного прогресу не зроблено, то прийшло певне зрушення на шляху до майбутніх переговорів під час зустрічі Мирфі і короля Гусейна". „Ми почали ліпше розуміти один одного і знаємо, чого кожний з нас хоче", — сказав прем'єр-міністер Йорданії.

Однак Саїд аль-Ріфаї і далі настоював на тому, щоб до складу йордансько-палестинської делегації ввійшли представники ПВО — організації, яка не визнає права Ізраїля на існування.

В СВІТІ

ЯК ПОВІДОМИЛА костариканська газета „Ля Републіка", в сандіністській армії Нікараґуа служать 22 члени італійської терористичної організації „Червоні бригади". Деякі з них мають ранґ сержанта. Газета навіть має список прізвищ терористів, які переодаd її один з них.

ПРАЦІВНИКИ МІНІСТЕРСТВА юстиції Західньої Німеччини, агенти західньонімецької служби безпеки розслідують ще одне зникнення. 52-річна Урсуля Ріхтер була секретаркою у Федерації політичних вигнанців і мала доступ до важливих інформацій, що стосувалися відомих політичних еміґрантів. Як і секретарка міністерства економіки Соня Люнебурґ, У. Ріхтер опинилася у Східній Німеччині, але агенти служби безпеки не бачать ніякого зв'язку між цими двома зникненнями.

У СЕРПНІ В БОЯХ З совєтськими окупантами і урядовими військами загинули два керівники афганських партизанських груп. 3-го серпня в боях на півдні Афганістану був вбитий Мохаммед Кхан. Його відділ був оточений совєтськими і урядовими військами. 9-го серпня у північно-східньому Афганістані згинув лідер муджагедінів Мохаммед Яар, коли він і чотири його помічники попали під обстріл совєтських ракет.

МАЙЖЕ 300 ОСІБ загинуло в результаті катастрофи на річці Сунґарі в північно-східньому Китаю. Перевантажений пасажирський корабель перевернувся, бо пасажири, які перебували на верхньому покладі, збилися на одну сторону, спостерігаючи за бійкою, яка виникла. Китайські власті, визнавши сам факт катастрофи, відмовляються дати будь-які подробиці і назвати точне число жертв.

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ Японії оголосило свій бюджет на 1986 фінансовий рік і запропонувало проєкт пляну зміцнення оборони країни на найближчі п'ять років. Міністерство має намір просити в 1986 році 14 більйонів долярів на потреби оборони, що на сім відсотків більше від суми минулого року. Японія планує закупити у ЗСА в 1986 році чотири комплекти ракет „Пейтріот", 18 літаків типу Ф-15 і 12 літаків типу П3С, а також чотири бойові кораблі і 65 танків.

ІРАНСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство ІРНА повідомило, що в неділю, 18-го серпня, в південно-східній частині Теграну вибухнула авто-бомба. При цьому не менше 30 осіб були поранені. Крім того вибух пошкодив 16 авт. Згідно з офіційними даними, в сімох попередніх вибухах, які сталися в Теграні, загинуло 33 особи і 150 були поранені.

В АМЕРИЦІ

ЧОТИРИ КОЛИШНІ закладники з літака TWA, що був затриманий в Ливані у червні цього року, внесли скаргу на цю американську летунську компанію за те, що вона не забезпечила достатньо безпеку пасажирів. За найбільшу суму, а це 1 мільйон долярів, заскаржив TWA в Чікаго пасажир Пітер Гілл, який провадив прогульоку 33 прочан до Святої землі.

АМЕРИКАНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ товариство повідомило, що 49 з лікарів, які працюють в цілості для обслуги американських ветеранів, не відповідають потрібним вимогам вести лікарську практику і їм відібрали ліцензію або заявили в правах лікаря у часі між 1983 і 1984 роком.

ПОЛІЦІЯ У СТЕЙТІ Вірджінія випробовує тепер ручні ліхтарики які рівночасно зі світлом можуть ствердити чи водій авта, у яке поліція засвітить ліхтарик, має у собі алкоголь. На подих водія реагує апарат вмонтований у ліхтарику, який автоматично показує відсоток алкоголю.

В МАЛОМУ МІСТЕЧКУ Фергус Фоллс у стейті Міннесота велике порушення викликав випадок, в якому, знайдено замордовану 13-літню дівчинку Сару Енн Рердон. Тепер її батько Дон Рердон признався, що він забив її тоді, коли вона боронилася проти його сексуальних атак. Мешканці містечка є незвичайно схвильовані тим, що сталося у їхньому спокійному оточенні тим більше, що батько замордованої сам очолював організацію для розшуків пропавших дітей та він ніби розшуки за своєю донькою.

МЕШКАНЦІ БЕВЕРЛІ ГІЛЛС у Каліфорнії гучно святкували знищення великої посілости, що раніше належала до одного арабського шейка. Його сусіди протестували безуспішно, коли він помалював дім на зелено та прикрасив штучними квітами і нагими постатями. Перед п'яти роками дім згорів та від того часу не був направлений. Тепер купив цю посілість багатий будівничий і знищив цей дім, щоб на тому місці побудувати більше модерних домів.

СЕНАТОР ПІТЕР ЛЕКСОЛТ з Невади, що був головним захисником плянів Президента в Сенаті, як завзятий республіканець, а рівночасно близький особистий приятель Рональда Реґена, подав до загального відома, що він не буде кандидувати на свій пост у виборах в наступному році. Своє рішення він зробив з особистих причин, але не подав які вони є. Роблять припущення, що він може буде кандидувати на пост президента від Республіканської партії.

ГУБЕРНАТОР СТЕЙТУ Ню Джерзі Томас Кейн був у липні на з'їзді губернаторів вибраний головою комісії освіти усіх стейтів, в якій беруть участь губернатори і стейтові урядники департаментів освіти. Його першим завданням є просвідити, як можна поправити освіту у коледжах тому, що 80 відсотків студентів навчаються в стейтових коледжах та університетах.

В АТЕНАХ ВІДБУЛАСЯ пресова конференція 34-річного албанця Казоса Годжі, якому вдалося в липні втекти з Албанії до Греції, не зважаючи на сильну охорону кордону з албанської сторони. К. Годжа є першим втікачем з Албанії з часу смерти албанського диктатора Енвера Годжі. „Албанія політично зовсім не змінилася після смерти нашого колишнього вождя, — сказав Казос. — Вона і далі залишається великою тюрмою".

В МАРОККО ЗАКІНЧУЄТЬСЯ будівництво стіни для захисту від партизанів так званого Народного фронту Полісаріо. Війна між урядовими військами і партизанами, які добиваються надання незалежности західній Сагарі, триває багато років. Уряд Марокко будує стіну вже п'ять років. У найближчий тиждень-два будівництво завершиться. Стіна довжиною 1,550 миль перетинає Сагару від кордонів Марокко з Альжиром і Мавританією і впирається в атлантійський берег.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

В дусі екуменізму

За енциклопедичною дефініцією екуменізм, поруч з іншими значеннями, означає „рух за християнську єдність у всьому світі". Розпочався цей рух офіційно від Другого Ватиканського собору, 1962-65 рр., в якому поручалося співпрацю усіх віровизнань, які визнають єдиного Бога, отож навіть поза межами самого християнізму. Теперішній Папа Іван Павло II, за світським прізвищем Кароль Войтила, колишній архиєпископ у Польщі, обраний на Апостольський престол 18-го жовтня 1978 року, як перший наступник святого Петра не-італієць, — пішов ще далі у своєму проповідуванні єдности всіх віруючих.

Він вернувся у минулу неділю з 12-денної подорожі по Африці, де відвідав сім країн, із них сім муринських і одну арабську мусулманську. Скрізь, куди приїздив — за своїм звичаєм — висівши з літака цілував землю даної африканської країни. Але стрічався не тільки з католиками, протестантами й мусулманами, які вірять в одного Бога, але й такими муринськими племенами, де все ще зберігається традиція поганського вірування у божків у постаті звірят. Папа Іван Павло II не таврував того вірування, як анахронізм і не картав поган, що не приступили ще до великої сім'ї християнських народів. Навпаки: він, не схвалюючи поганства, прославляв традиціоналізм і життя у згоді в громаді.

Це була вже третя подорож теперішнього Папи по Африці. Він найбільш „подорожуючий" Папа в історії Католицької Церкви. Це була його вже 27-ма подорож. Відвідав уже всі континенти світу і скрізь торкається проблем у дусі справедливости і толеранції. На африканському континенті тепер дві найбільш дразливі проблеми — арабсько-ізраїльського конфлікту, що його Папа тепер залишив осторонь, бо це стосується Близького Сходу, отож вже й азійського континенту. Зате він кількакратно у цій своїй останній подорожі таврував політику апартаїду в Південно-африканській Республіці. Він виступав ясно і недвозначно проти расового поділу, як расової дискримінації, якої не повинно бути ні в якій формі. У цій своїй настанові Папа вірний найпершому принципові християнізму, що Господь створив людину без уваги на кольор її скіри. Всі люди — рівні і різняться тільки ступенем своєї культури і осягами своєї цивілізації. Але для всіх людей у світі без уваги на расу, етнічне походження і віровизнання, життя є найбільшим скарбом і воно залежне від зберігання миру у світі та співжиття всіх країн і націй, бо тільки у такому співжитті можна здобути справжню волю і добробут.

Папа Іван Павло II — консерватист і принципіяліст. Його становище у деяких світських справах дискусійне, наприклад, у справах целібату, розводів, абортів, атомового зброєння. Тому він має навіть всередині Католицької Церкви, яка охоплює кругло 600 мільйонів душ у світі, конфлікти, скреготи. Він намагається лагодити їх, не поступаючись у тих своїх принципах, що їх уважає за невідхильні компоненти сили і тривкости Церкви. Християнізм, зокрема Католицька Церква, переживали вже різні етапи, різні внутрішні кризи, потрясення і зміни. Але Христова наука і Христова віра перетривала дві тисячі років і триватиме вічно, поки існуватиме світ. І вже за свого життя Папа Іван Павло II записався в історії Католицької Церкви як проповідник справжньої християнської етики, вибачливости і толеранції та як борець за справедливість. Ставши Вселенським Архиєреєм, отож Пастирем прерізних рас і народів, він не перестав бути польським патріотом і тому сприяв і сприяє робітничому рухові „Солідарність" у Польщі. І він ворог комунізму, як безувірства та насильства. Але він також реаліст і дипломат і знає, що таки залежність Польщі від совєтської імперії та що таке заведена у Польщі комуністична система оперта на фізичній силі війська і поліції. Тому перестерігає проти провокування влади, що довело б тільки до кривавих розправ, до ще більших жертв і переслідування. Тому він, тавруючи расовий поділ у Південній Африці виступав проти революційного руху чорних, але не схвалював революційних метод і руху чорних автохтонів, який довів уже до тисячних людських жертв.

Тверде й непоступливе становище Папи Івана Павла II у згаданих вище і деяких інших справах може декому не подобатися. Але воно зискало йому подив і авторитет у всьому світі, як людини характеру і віри в добро людства. Своєю останньою подорожжю по Африці і прославлюванням вірности давнім традиціям, що сягають своїм корінням до прадавніх часів, навіть поганства, Папа виявив знову великий такт і зрозуміння душі людини. Його авторитет знову зріс.

Степан Женецький

ДВІ ТЕЧІЇ НІМЕЦЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

Західні дослідники повоєнної Німеччини пишуть, що після програної Другої світової війни, серед німців відроджується націоналізм, який тепер, із-за поділу країни, проходить двома течіями, окремо в Західній, і окремо в Східній Німеччині.

Кожний з проявів тих обох німецьких націоналізмів, хоч один діє у вільній, Західній Німеччині, а другий у Східній, комуністичній Німеччині, на свій лад є виявом нового повоєнного націоналізму. Німцям якось незручно після Другої світової війни називати цей рух націоналізмом, а навіть небезпечно, щоб не перелякати переможців, що стали тепер союзниками, тому вони заступають його назвою — національна свідомість, або національна совість. Та яка б назва цього руху не була, він діє в обох Німеччинах у напрямку, що більше йде в користь національну, німецьку, аніж на союзницьку, (НАТО). Також обидві Німеччини, — Західня і Східня, намагаються найти новий спосіб національного себевияву, щоб заступити трагічно опоганений націонал-соціялізм, відкинутий німцями після Другої світової війни.

Одначе цей рух, який проявляється тепер в обох Німеччинах, не є виявом спільної німецької самосвідомости, що мав би за ціль причинитися в якийсь спосіб до зближення поділеного німецького народу та улегшити об'єднання поділеної країни. Навпаки, є познаки, що в наслідок довшого як 35-річного поділу, творяться радше два цілком окремі німецькі народи на німецькій землі, аніж одна німецька нація, поділена на дві німецькі держави.

I.

„Ми є свідками, що постає окремий західньонімецький і окремий східньонімецький націоналізми, а не німецький націоналізм", — пише німецький автор Ґерґард Швейґлер у книжці „Національна свідомість у поділеній Німеччині", подаючи на це незаперечні факти.

„Наші окремі цінності"

„Ми, тобто західні німці, не є дуже щасливі, як перемагають спортовці Східньої Німеччини. Ми не радіємо, коли їхні астронавти вилітають в міжзоряні простори", — пише цей німецький автор. — „Ми звертаємо нашу увагу на наші, окремі цінності".

Він вірить, що якщо б історія в якийсь спосіб уможливила об'єднання Східньої і Західньої Німеччини — що є дуже малоправдоподібним, але дуже побажаним для багатьох німців — то одною з найбільших проблем буде для того хто потрапив би об'єднати всіх німців в одному, спільному світовідчуванні. І чим довше існуватимуть дві німецькі держави — тим важче буде це перевести. Міністерство для міжнімецьких справ нещодавно опублікувало студію, в якій говориться, що щораз менше молодих німців турбуються справою об'єднання Німеччини. Біля 40 відсотків 14 до 21 років життя молодих німців, байдужі, або навіть ворожо ставляться до цієї справи.

Німецький „Збруч"

З повищих стверджень німецького автора Ґерґарда Швейґлера, бачимо, що 35 років поділу німців на Західню і Східню німецькі держави, заіснував ширший і глибший „Збруч", аніж у нас, українців, за довгі віки. В нас, українців, справу поділу на Східню і Західню України, чи як хто хоче, на Велику, Придніпрянську Україну і Галичину, представляється не так трагічно, як у німців поділ на Західню і Східню Німеччини, бо в нас увесь цей час є живим бажання об'єднатися в одну, спільну державу, тоді, коли в німців, за неповних 50 років це бажання вже заникає.

Властиво, німецький народ розпадається, чи вже розпався, аж на три окремі держави: адже частина німців уже багато років раніше створила собі окрему державу Австрію, мешканці якої не хотять бути об'єднаними в одну німецьку державу. Як відомо, Австрія, після добровільного, чи насильного приєднання до гітлерівської Німеччини перед Другою світовою війною, — з хвилиною, коли німці програли цю війну наново відокремилася.

Коли німці зі Східньої Німеччини підуть слідами австрійських німців, то можна припускати, що коли сучасний поділ Німеччини потриває довше, то й східні німці так само не хотітимуть об'єднатися із західніми німцями, в наслідок чого може постати аж три окремі німецькі держави.

Та як пишуть західні спостерігачі, — цей погляд Ґерґарда Швейґлера, є контроверсійним і непопулярним у Західній Німеччині. Основне право Західньої Німеччини, є технічно тільки тимчасовим документом, (Міжнародно воно не називається конституцією), доки всі німці — 17 мільйонів східніх німців і 60 мільйонів західніх німців — не зможуть разом голосувати і одобрити його, Бонн усе ще технічно є тільки тимчасовою столицею Німеччини — доки нею не стане Берлін. Навіть телевізійні карти (мапи) погоди у Західній Німеччині не мають кордонів поділу Німеччини. Пару років тому був постав великий шум, коли хтось був поклав чорну лінію на цій карті між Західньою і Східньою Німеччинами.

Лиш Західня Німеччина стремить до об'єднання

Західня Німеччина кинула більйони марок для Східньої Німеччини в кількох останніх роках в заміну за збільшення контактів між поділеними частинами народу. Провідники Західньої Німеччини вірять, що чим ближчі будуть зв'язки між обома німецькими державами, тим легше їх колись буде наново об'єднати. Одначе обидві Німеччини виявляють свої національні аспірації в досить відмінні способи.

Як наслідок нового західньонімецького націоналізму, народжується відчуття, що оборону німецьких інтересів не можна повіряти самій тільки Америці. Сила західньонімецьких борців за мир — а вони становлять найсильніший і найкраще зорганізований рух за мир в Европі — є мотивована більше з національних, як пацифістичних мотивів.

Закінчення буде.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО „ЯППІС" І ВАШІНҐТОНСЬКУ ГРУПУ

У вашому щоденнику появилося звідомлення про доповідь ред. Ольги Кузьмович, а відтак і текст самої доповіді „Про українських „яппіс".

Авторка змалювала не надто додатній профіль українських молодих професіоналістів, що є тепер в третій-четвертій декаді свого життя, як покоління радше космополітичного характеру. Відношення цього покоління до українства зводиться до поверхових проявів, як акцентування деяких наших традиційних звичаїв. Поза тим, ціхує його повна байдужість до українських проблем, а їх зацікавлення обмежуються майже виключно до речей матеріяльного порядку.

Помимо тих сумних висновків доповідь кінчиться оптимістичною ноткою — висловленням надії, що пробудження громадської активности ще певно прийде.

Авторка — вдумливий аналітик і мусіла оперти свої спостереження на студії певної групи молодих українських людей і її висновки хоч як прикрі, то напевно правдиві.

Але читаючи можемо набрати враження, що ця характеристика може відноситися до всього нашого молодого покоління. Якщо ми так хотіли б думати, то таке узагальнювання було б несправедливе.

І тут хочу до оптимістичної нотки додати цілий оптимістичний акорд!

Є молоді українці, які не то що не розчарували своїх батьків, але в багатьох випадках може й перейшли межі їхніх сподівань.

Моє твердження оперте на підставі обсервації молодих українців професіоналістів в найближчім мені оточенні, а саме у Вашінґтоні.

Тут зарисовується зовсім інший — прекрасний профіль молодої української людини... І не треба чекати на пробудження громадської активности наших молодих професіоналістів — вона є і пульсує подивугідною молодечою динамікою.

Нехай говорять факти. З кінцем 1984 року молоді українські професіоналісти Вашінґтону створили свою організацію — т. зв. Вашінґтонську Групу під головуванням Наталки Слюзар (вже відомої нам як асистентки в Бюрі для етнічних справ за президента Картера, потім активної як координатор комітету для вшанування жертв великого голоду) і з ентузіязмом розвинули свою діяльність. Подивімся, як вона виглядає в цьому 1985 році в хронологічному порядку.

Січень: для відсвяткування проголошення самостійности України актом 22-го січня Вашінґтонська Група спонзорує на спілку з Клюбом Українців в Американській Армії прийняття в Офіцерському клюбі, получене з виступом запрошеного гостя прелеґента д-ра Михайла Яримовича (він також представник ґенерації молодих професіоналістів, який здобув блискучі професійні успіхи, а рівночасно ніколи не перестав бути активним в українському житті — колишній член вашінґтонської громади і її гордість).

Лютий: Вашінґтонська Група розпочинає серію „П'ятницевий вечір — форум українських професіоналістів" доповіддю Евгена Іванцева, директора зовнішніх з'язків ВГ, на тему „Розвідка як засіб державної безпеки". Група організувала лещатарську прогульку до Гантеру, нічліг на Союзівці.

Березень: Група разом з УНСоюзом спонзорує висвітлення фільму „За стерном долі", після фільму елеґантна перекуска в заряді Групи.

В продовженні започаткованої серії „П'ятницевий вечір — форум для українських професіоналістів" ВГ запрошує проф. Богдана Боцюркова з доповіддю про Тисячоріччя Християнства в Україні.

Квітень: В рамках серії „П'ятницевий вечір", д-р Юліяна Осінчук, запрошений гість-прелеґент, дає ілюстрований грою, ретроспективний перегляд історії української фортепіянової музики.

Травень: В.Г. співпрацює з УНСоюзом та іншими українськими організаціями у святкуванні 100-річчя українського поселення в Америці, творить Ад гок комітет і вкладає львину частину праці у всі аспекти приготувань до прийняття в Сенаті. Комітет очолювали провідні члени ВГ — Н. Слюзар, Е. Іванців і Надя Комарницька-МекКоннелл.

Це тільки вичислення більше маркантних проявів діяльности ВГ за кілька місяців. За цей короткий час ВГ виросла на наших очах на позитивну громадську рушійну силу.

Вашінґтонська Група видає раз на місяць бюлетень в якому оголошуються всі пляновані імпрези Групи та всіх інших організацій Вашінґтону (і дещо з-поза Вашінґтону, наприклад прогулька організована українським матримоніяльним бюром в Чикаґо).

На зміст бюлетеню складаються короткі статті; в кожному числі є колюмна „Світло на...", присвячена поодиноким членам Групи, щоб краще з ними запізнатися, наприклад Роберт МекКоннелл, заступник директора Сі-Бі-Ес (одружений з Надею Комарницькою-МекКонелл — бути українцем або одруженим з українцем-інкою, це одна з передумов членства), проф. Марта Богачевська-Хомяк, Емілія Процінська і інші.

Знайдемо там коментарі на актуальні теми, як стаття про шевченківську поштову марку (автор Ігор Процінський, заступник голови

(Закінчення на стор. 4)

Іван Боднарук

ШКОЛА І НАШІ БАТЬКИ

Хоч у ЗСА т. зв. „перетоплюючий казан" уже ніби не існує, то все ж чужі школи, своїми програмами та методами безупинно впливають на винародовлення наших дітей і молоді. І яка ж тоді користь батькам, коли матимуть навіть високоосвіченого сина чи дочку, але без моральних засад. Такі діти -це життєві паралітики, що під подувом найменшого вітру й життєвих неповоджень упадуть у безодню моральної пропасти. Як вказують статистичні дані, у публічних школах ЗСА розпаношився жахливий секуляризм і лібералізм, які руйнують духово доростаючу молодь.

Наші батьки мусять старатися, щоб їхні діти не стали „погноєм" для чужих, щоб зберегли свою ідентичність та завжди і всюди уважали себе членами нашої спільноти й українського народу. Завданням школи є дати не лише певний засіб знання молоді, але теж заправляти до важкої боротьби, а передусім вирощувати в її душі такі ідеали, які захороняли б її в майбутньому житті перед манівцями, а принесли користь для Церкви й народу.

Це трагедія українського народу на цьому суходолі, що стрічаємо українських дітей, які забули про Бога, відчужилися від свого народу, не признаються до нього та соромляться своїх батьків. Вони цураються рідного слова й забули вже українську молитву. Цей сумний факт став щоденним явищем нашого життя в діяспорі.

Тому слід нам усім подбати, щоб усі українські діти ходили до нашої церкви, були учнями нашої школи, вчилися у Школі Українознавства та належали до українських молодечих організацій. Українські батьки мусять завжди пам'ятати: їхні діти належать до української спільноти й українського народу й вони повинні цю свою приналежність передавати в майбутньому своїм наслідникам. А що тутешній „перетоплюючий казан", хоч не офіційно, працює без упину та мішає все і усіх, намагаючись із цієї мішанини створити окрему націю якої недавно ще не було, то загальновідомо. Йдеться про те, щоб ми вміли знайти рівновагу між двома світами.

Наше щоденне життя показує, що там де існують українські парафіяльні школи, а зокрема школи українознавства, там наші діти й молодь тримаються більше нашої Церкви, нашого обряду та нашої спільноти. Де їх нема там відчуження від рідного дому й рідного середовища відбувається швидким темпом. І тоді трапляються навіть такі дивовижі, що батько й мати відомі політичні або громадські діячі, а їхні діти не вміють склеїти одного речення по-українськи.

Тому ми повинні там, де є більше скупчення українців, заснувати свою середню школу. Треба це зробити по-змозі найшвидше, бо кожний змарнований рік відчужує нашу молоду людину від свого рідного. Кожному українському батькові мусить залежати на тому, щоб його дитина засвоїла собі не тільки здобутки загальнолюдської культури, але й наші власні, українські духові цінності. Без цього не зможемо вдержати молоде покоління при українській Церкві й українській нації. Усьому українському громадянству треба зрозуміти, що тільки український учитель в українській школі зможе витиснути в серці молоді той знак, якого вже ніщо не затре в дальшому житті.

Українське шкільництво — це одна з найважливіших ділянок нашого життя, яка заслуговує на беззастережну підтримку всього нашого громадянства. Без власного шкільництва розплинемося у чужому морі. Діяльність „Рідної Школи", сторіччя якої ми недавно відзначили, належить до світлих сторінок нашого життя. Навчання рідною мовою не тільки поглибляє знання цієї мови, але й виховує в молоді почуття національної певности і свідомости. Для української дитини „Рідна Школа" направду рідна!

В Америці покищо маємо дві середні українські шко-

(Закінчення на стор. 4)

Іван Фур

КООПЕРАТИВИ ЗДОРОВ'Я У ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ

I

Кооперативний рух на західньоукраїнських землях, у межах польської держави після Першої світової війни викликав невідрадні соціяльні й політичні відносини, які силою накинуло нашому народові польський окупаційний уряд. Замкнений доступ до державної праці українській фаховій інтелігенції і робітництву, перенаселення села, парцеляція поміщицьких маєтків тільки для спроваджених із заходу поляків, це все обернуло національні сили для власної самооборони й самодопомоги. Здоровий інстинкт і народна амбіція підказували провідній верстві народу не опускати рук, а організувати всі здорові моральні й творчі сили народу для боротьби за власні духові і матеріяльні цінності.

На руїнах Першої світової війни відновляють діяльність центральні культурно-освітні, господарські й кооперативні організації „Просвіта", Сільський Господар, РСУК, „Маслосоюз", „Центросоюз", постають нові жіночі, молодечі, спортові, навчальні „Рідні Школи" й освітні товариства.

Найбільш динамічний ріст в той час виявила українська кооперація усіх видів і всіх ступенів, добре організована у своїх централях і контрольована своїм Ревізійним Союзом Українських Кооператив (РСУК). Наймолодшою віткою в системі кооперативного руху на західньоукраїнських землях були Кооперативи Здоров'я. Їх виникнення було обумовлене потребою рятувати й охороняти народне здоров'я, яке було занедбане, ним ніхто не цікавився і про нього не дбав.

Цей вид кооператив уже існував у таких народів, як Японія, Швайцарія, Франція, Бельгія і Югославія. На корінних польських теренах працювало також кілька таких кооператив. На західньоукраїнських землях працювало успішно три кооперативи здоров'я. Перша в селі Ременові (Львівщина), друга в селі Боднареві (Станіславівщина), третя в селі Цеблові (Белжчина). Був це новий тип спілщанської співпраці, за яку члени мусіли платити, а це вже вимагало від них високої свідомости і кооперативного вироблення.

Першу на українських землях Кооперативу Здоров'я організував в селі Ременові коло Львова автор цієї статті, ранньою весною 1937 року. Невідрадні гігієнічні умовини по наших селах, злидні, часто погані і тісні мешканеві приміщення, епідемії, брак матеріяльних засобів на лікарську опіку і пораду, високий відсоток передчасної смертности, особливо немовлят, стали поштовхом і причиною, шукати порятунку і ці проблеми розв'язувати спілчанським способом, організацією Кооперативи Здоров'я у селі.

У Ременові був осідок Районової Молочарні, пов'язаний організаційно і комунікаційно з довколишніми селами. Членами Кооперативи здоров'я мали стати теперішні члени Районової Молочарні і за їхньою згодою можна було кожного місяця з виплати за доставлене молоко, перекидати вплати місячних членських вкладок для Кооперативи Здоров'я.

Членом Кооперативи Здоров'я ставав господар, а на лікарську опіку мали право всі члени родини, що були на його утриманні. За 0,50 зол. або 6 золотих річно всі члени родини мали повну лікарську опіку, перевірку здоров'я і приписання відповідних ліків. За ліки член платив окремо. Крім того член платив вписове (одноразово) 2 золоті і 10 золотих уділ (був зворотний).

Надзірну Раду Кооперативи Здоров'я очолював о. Матвій Демчук із сусіднього села Руданець, а дирекцію — автор, до якої ще входили С. Дєдик бухгальтер і А. Проців касир (загинув у німецькому таборі Авшвіц). Дирекція працювала безплатно.

Дня 5-го квітня 1937 року Олександер Літинський офіційно почав працю у Кооперативі Здоров'я. З лікарем дирекція списала умову, платню місячно 200 золотих. Не члени кооперативи за лікарську опіку платили окремо, з якої то суми лікар затримував для себе 75 відсотків, а 25 відсотків віддавав до каси Кооперативи Здоров'я за користування приміщеннями і лікарськими інструментами, які були власністю цієї Кооперативи Здоров'я.

Підручна аптечка, найконечніших ліків була дуже помічною для хворих. У Кооператив Здоров'я крім лікаря, працював один день в тижні лікар дентист, повитуха і гігієністка. Головну увагу звернено на профілактичні заходи, гігієну, чистоту мешкань, тіла людини одягу, харчування і як стерегтися перед заразливими хворобами. В програмі був також перегляд помешкань, доповіді, будова гігієнічних і здорових криниць та ясних мешкань.

Друга Кооператива Здоров'я постала в селі Боднареві на Станиславівщині в якій працював спочатку д-р Б. Михалевський, а потім д-р М. Попович. Третя Кооператива Здоров'я почала свою працю вже перед війною 1939 року в селі Цеблові на Белжчині, а лікарем в ній працював д-р Оробець. Було вже все приготоване до заснування дальших кооператив в таких місцевостях: Гвіздці коло Заболотова, Турі Великій в Стрийщині, Новому Селі в Збаражчині та інших місцевостях.

Щоб закріпити і розбудувати новий спілчанський рух, розглянути висліди праці Кооператив Здоров'я в перших роках їх піонерської діяльности, намітити методику їхньої праці, щоби рятувати народне здоров'я і вести боротьбу з високим відсотком смерті селян, особливо немовлят, був скликаний перший З'їзд кооператив здоров'я в травні 1939 року у Львові. В З'їзді взяли участь члени Управ і лікарі вже існуючих кооператив і представники тих місцевостей, що підготовляли їх організацію. Ревізійний Союз Українських Кооператив заступав директор Остап Луцький, д-р Олена Степанів, д-р Ілля Витанович, директор Іван Грабар, д-р З. Петров і кілька ревізорів, що цікавилися тим видом кооператив. В українському Лікарському Товаристві заступав д-ра О. Філяса, за словами д-ра І. Витановича, „мабуть" д-р М. Василів (Корнилів, помер у Філядельфії), а д-р М. Логаза в статті до Історії Українського Лікарського Товариства у Львові пише в Альманаху УНС за рік 1976, стор. 196, що члени УЛГ, д-ри В. Білозор, В. Ганьківський і Т. Воробець співпрацювали з кооперативами здоров'я в краю. Хто з них був на першому з'їзді цих кооператив, мені не вдалося усталити.

(Закінчення буде).

УКРАЇНЦІ! НАШОЮ МЕТОЮ Є ЗАБЕЗПЕЧИТИ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ І УКРАЇНКУ, ЯКІ ЖИВУТЬ В АМЕРИЦІ Й КАНАДІ! ЧИ ВИ ВЖЕ ЗАБЕЗПЕЧИЛИСЬ?

Ювілейний фестиваль „Гомін України" у Філядельфії

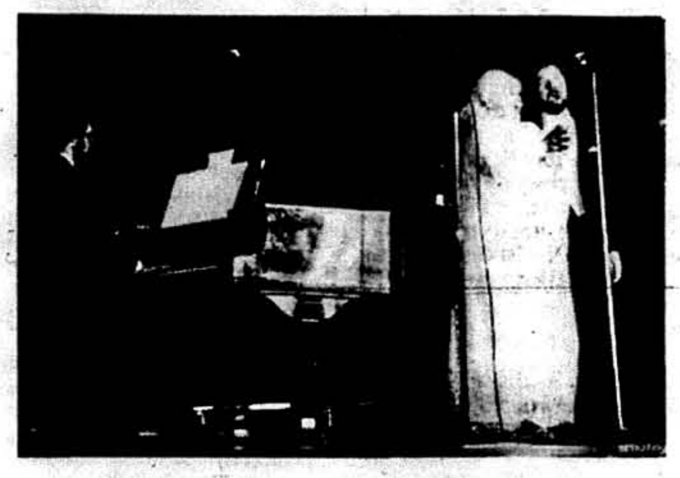
Цей вже 10-ий з черги фестиваль української пісні і танку „Гомін України" відбувся у п'ятницю, 2-го серпня ц.р., в амфітеатрі Робін Гуд Делл Іст у Філядельфії і, як завжди, заходами Українського Конґресового Комітету — української громади метрополітальної Філядельфії у співпраці з управою міста.

Згадалися минулі фестивалі і в теплі вечори, і в дощ та бурю. (Хоч фестивалі „Гомін України" завжди відбувалися на високому мистецькому рівні, філядельфійцям не завжди щастило з погодою).

На цей раз щастя їм посміхнулося — був чудовий літній вечір із сухим, прохолоджуючим подихом вітру — погода була для концерту ідеальна. І умови також, комітет добився, що квитки на концерт були для публіки безкоштовні.

Цьогорічний фестиваль „Гомін України" був присвячений, як було зазначено у програмі, усім борцям за національні і людські права та всьому народові окупованої України. В ньому взяли участь видатні українські співаки-солісти Рената Бабак і Микола Фабрика та молодечий ансамбль „Сизокрилі" під керівництвом відомого хореографа маестро Роми Приймы-Богачевської. Концертова програма мала характер сучасної естради, це була чудова суміш високого професіоналізму наших заслужених солістів і до кришталю щирого аматорства молоді ансамблю „Сизокрилі".

Після привітального слова, виголошеного чарівною Орисею Гевкою, яка вела всю програму концерту, виступив з „Вітальним танком" та „Ніч на Івана Купала", хореографованими талановитою Ромою Приймою-Богачевською, ансамбль „Сизокрилі"; Рената Бабак виконала ряд маловідомих творів Володимира Івасюка — „Батьківська баляда" слова Р. Братуня, „А ти подумай, ти помрій" слова Р. Братуня, „Кораблі" слова В. Івасюка, та „Я твоє крило" слова Р. Кудлика.

Рената Бабак і Микола Фабрика виконують дует.

Танцювальний ансамбль „Сизокрилі".

Поза програмою Р. Бабак виконала фанфарну „Не яструб, не сокіл..." із опери „Ярослав Мудрий" Григорія Майбороди, присвятивши її всім лицарям, які за всю нашу історію полягли в боях за волю України. Микола Фабрика виконав драматичні „Україні", „Де зараз ви?" Ігоря Соневицького на слова В. Симоненка, та „Безмежнеє поле" муз. М. Лисенка, сл. І. Франка.

В чудовому ансамблі Р. Бабак і М. Фабрика виконали дуети — народний „Місяць на небі" в обр. Ф. Наденка, „Білі чайки" сл. А. Шияна, муз. Платона Майбороди, та „Де ти бродиш, моя доле?" сл. і муз. М. Кропивницького в обр. С. Заремби.

„Гуцульською рапсодією", муз. Платона Майбороди", динамічно закінчили „Сизокрилі" першу частину програми, відкриваючи другу не менш динамічною „Волиняночкою". Микола Фабрика співав відому пісню „Рідна мати моя", „Гей, браття опришки", а Рената Бабак-„Може тільки любов" сл. В. Крищенка, муз. В. Костенка, „Лебедина вірність" сл. А. Деменчука, муз. Є.Мартиніва та іскристу „Нечуй-вітер", яку вона присвятила Петрові Стерчові, довголітньому організаторові фестивалів „Гомін України" в минулому. Знову в чудовому ансамблі співаки виконали дуети „Ми підем, де трави похилі" сл. А. Малишка, муз. П. Майбороди та „Покохались три тополі", а „Сизокрилі" закінчили програму незабутнього концерту „Козачком" у виконанні Ані Богачевської, Ліди Залуцької та Михайла Вовка і у виконанні повного ансамблю традиційним „Гопаком".

Дякуючи ентузіястичній публіці за численну участь у фестивалі, Михайло Нич, голова комітету, викликав на сцену Петра Стерча, який, як ми згадували, був довголітнім організатором фестивалів „Гомін України" та головою Філядельфійського комітету. П. Стерчо, у свою чергу, подякував управі міста за широку підтримку української культури у Філядельфії, називаючи поіменно останніх трьох мейорів міста.

Із виконаних нашими солістами точок тяжко виділити будь-які — всі вони звучали чудово, у прекрасному фаховому виконанні, як індивідуально, так і в дуетах. Молодечий танцювальний ансамбль „Сизокрилі", виступ якого нам довелось бачити вперше, зробив враження теплого і щирого колективу, який стоїть на добрій дорозі розвитку свого мистецтва.

Неможливо перелічити всіх, хто причинився до великого успіху цього фестивалю, але треба згадати, в першу чергу, невтомного голову комітету Михайла Нича, його дружину Ольгу, від якої не втекла ані одна деталя і яка разом зі своєю напарницею Вірою Хилько мало що не падала з ніг від праці і перевтоми; треба висловити признаня і розважливому та педантному Василеві Хилькові за точне виконання своїх функцій, а головне, слід висловити признання філядельфійській публіці, яка масово прибула на фестиваль „Гомін України" і так тепло і щиро привітала його виконавців та організаторів.

П. Ю.

У Лос Анджелесі вшанували подружжя Сильчаків

Неділя, 28-го липня, була небуденною та залишиться в пам'яті багатьох людей української громади над Тихим океаном Лос Анджелесу і околицях.

В ту святочну неділю в українській православній церкві св.Володимира урочисто відзначали храмове свято.

Отець Анатолій Ситник у своєму слові наголошував велике значення рідної Церкви та особливо нашу всеукраїнську потребу спільної дії в любові та братерстві, прямувати шляхом, який визначив для нас наш прапредок, великий державний муж Володимир Великий, якого рівноапостольним величаємо. Твори наших композиторів співав гарно хор, та відчувався радісний настрій єднання з Творцем і народом нашим.

Після урочистої, Служби Божої, в якій сослужив гість з Арізони, парох з Фініксу о. Григорій Волковинський, відбувся святочний храмовий обід, який був призначений для вшанування взірцевих українських громадян і патріотів, панства Парасі і Петра Сильчаків, відомих тут довголітніх працівників на ниві УНСоюзу.

Ще в церкві після Служби Божої відбувся Молебень за це прикладне українське супружжя, яких ми знаємо та цінимо усі. І тому, майже усі присутні на торжественнім Богослужінні прибули до просторої авдиторі, щоб спільно вшанувати це українське супружжя з нагоди 50-ліття їхнього супружнього життя. Під час обіду, привітання та оголошування тостів, все це було звернене до скромних відданих працівників на українській громадській ниві, а особливо на УНСоюзовій, де Параня і Петро Сильчаки вклали та вкладають свій вільний час, навіть під час своїх недуг, віддано і ідейно.

Під час урочистих привітань достойних ювілятів найбільш зворушливими хвилинами були ті, коли вітав Микола Кіш із Сан Франсіско. Він, як колишній скиталець склав свої щирі привітання ювілятам, як і один із десяти тих, які колись пригорнені ювілятами, „чим хата багата, тим рада", дістали захист і опіку у панства Парані і Петра Сильчків, які ділили з ними „хліб і сіль" та шукали для своїх земляків за працею. Це було в 1950 році, коли наші скитальці, прибувши на землю Вашінгтона, змагалися за можливість жити.

Оповідаючи мені про ті часи, Параня Сильчак пригадувала, як вона намагалася влаштувати кожного на працю. Не маючи авта „пхала"візок зі своїм сином інвалідом та використовувала усі свої вільні хвилини, щоб знайти кожному з них працю.

Я не пережив ті „переломові" часи, тому що доля судила нам з дружиною спрямувати наш шлях до Австралії, де чекала усіх державна опіка, одначе, оця самопосвята наших відданих, як ми звикли звати, „старих американців", взірцем яких є Параня і Петро Сильчаки, викликають в нас високий подив і пошану до них.

Чи може бути щось гідніше і шляхетніше ніж безмежна „любов до друзів своїх", чи у цьому випадку до братів українців? І ось тут наші достойні ювіляти панство Параня і Петро Сильчаки засвідчили своїми чинами, що вони удостоїлися вінця нев'янучої слави перед Богом і Україною. Безмежна їм наша вдячність і побажання щастя, здоров'я та многих літ у мирі та Божій благодаті. Хай чини їхні стануть дороговказом для майбутніх поколінь.

Д-р Святополк Шумський

ЗАПИСНИК „СВОБОДИ"

Редакції щоденника „Свобода" і „Українського Тижневика" повідомляють своїх читачів, що можна диктувати оголошення, наглі посмертні згадки і термінові вістки, телефонуючи на число (201)434-7022 протягом 24 годин на добу.

В СТЕЙТІ ІЛЛИНОЙ республіканський губернатор Джеймс Томсон заявив публічно, що він буде четвертий раз кандидувати на цей пост у виборах в наступному році.

ЯК ПОВІДОМЛЯЮТЬ з Пентагону там зрезигнувала зі свого посту одна із важливіших урядничок, яка займається закупом зброї. Причиною резиґнації Мері Енн Ґілліс є те, що їй доказали неетичну поведінку, бо вона пропонувала 29 військовим контракторам свою допомогу після відкриття нею власного консультаційного бюра.

РАБИН МЕЇР КАГАНЕ, відомий провідник жидівської організації, що має назву Жидівська оборонна ліга заявив 19-го серпня, що він резигнує зі свого посту і на своє місце назначує Ирва Рубіна, який досі був координатором цієї парамілітарної жидівської організації на західньому побережжі ЗСА. Рабин М. Кагане зрезигнував тому, що він є тепер членом ізраїльського парляменту і живе постійно в Ізраїлі. Він правдоподібно зрезигнує з американського громадянства. Але він запевнив, що організація, яку він заснував в 1978 році буде і далі вести збройну боротьбу проти ворогів жидів.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих дорогих осіб, на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Д-р Валентина Савчак — $1,000 у 35-ту річницю відходу у вічність мами бл. п. ОЛЕНИ з ЛУКАШІВ РІЗНИЧЕНКО.

Остап Ґац — $1,000, Олександер і Софія Скоп — $200, Богдан і Анна Микитин, д-р Мирослав і Ірена Полотнянка, Осип і Стефанія Порайко, ФКУ — Відділ у Лос Анджелес — по $100, Іван і Наталія Бачинські, Евген Ґац, Володимир Каштанюк, Василь Лагошняк, Петро Марцінів, Микола і Надія Новак, д-р Андрій і Христя Олесюк, Володимир і Слава Стойко, Остап і Марійка Шенкірик — по $50, Катерина Брікнер — $30, Володимир і Оля Бойко, Анна Наконечна, д-р Олег і Калина Снилик, СУА — Відділ у Лос Анджелес, Олег і Дарія Чайковські, Стефанія Шумна — по $25, Іван і Валя Балабан, Соня Васильків, Волтер і Люба Кеске, Володимир і Анна Корінь, Іванна Солук — по $20, Осип і Анна Жук — $15, Володимир і Моніка Божик, Галина Ганкевич, Петро Семчин, Богдан Солук — по $10, Ева Горбата, М. Кобилянська — $5 замість квітів на свіжу могилу бл. п. МАРІЇ ГАЩИШИН ҐАЦ.

Марта і Адріян Галяревич, Віра і Юрій Попель — по $250, Осипа Галяревич — $200, Лариса й Андрій Попель — $150, Марта й Ігор Воєвідки, Олександра Воробкевич, Люна і Микола Гірняк, Дарія і Едвард Жарські, Марта і Роман Кассараба, Наталка і Андрій Качала, Софія і Олег Кудрик, Богданна Маєр, Ірена Новицька, Христина і Ярема Раковські, Марія і Михайло Слободян, Соня Слободян — по $100, Іванна і Роман Боднарук, Ліда і Микола Голян, Ліда і Юрій Гук, Марія і Тарас Загаєвич, Марія і Стефан Зубаль, Ростислава і Созонт Качала, Ксеня і Юрій Кузьмич, Василь Лагошняк, Віра і Френк Моллс, Марія і Орест Небеш, Марта і Богдан Цимбалісти — по $50, Ірена і Петро Курилас — $40, Зеня Комарянська, Дзвінка й Ігор Комарянські, Арета і Юрко Полянські, Анна і Ксеня Рощаковські — по $30, Ліда і Володимир Базарко, Ірена Бодрук, Нуся і Левко Воробкевичі, Мирослава Гук, Ліна і Василь Камінські, Ірена Клос, Таня і Стефан Космос, Арета і Віктор Надозірні, Володимира Небеш, Ліда і Євген Небеш, Мирослава і Юрій Оришкевич, Орися і Родіон Палажій, Тамара і Порфірій Панкевич, Ірена і Володимир Пік, Пластприят у Клівленді, Анна і Богдан Сатурські, Роман Трешневський — по $25, Марія і Роман Грабець, Марія і Микола Грушкевич, Арета, Зенон і Наталія Ґолембйовські, Володимира і Микола Кавка, Рома і Нестор Кассараба, Куягоґа Комюніті Коледж, Віра і Василь Ліщинецькі, Богдан Лялька, Василь Малиновський, Віра і Євген Палка, Ірена і Мирон Радзикевич, Ірена і Ростислав Ратич, Михайло Світлик, Марта і Ярослав Сидір, Ірена й Іван Тесля, Дарія і Володимир Федорів, Олена і Василь Хміляк, Стефанія Хома — по $20, Дарія Микита — $15, Мирослав Баслядинський, Стефан Бачинський, Люба Білинська, Надія Будзіцка, Дарія і Ілля Войтини, Стефан Гіщинський, Олена Дуб, Мирослав Іванишин, Ольга Калушка, Марія Кассараба, Наталія Кльован, Марта і Богдан Ковч, Патріція і Володимир Крутиголова, Дарія і Юрій Кульчицькі, Степан Маланчук, Л. і М. Мичковські, Юлія і Володимир Паньків, Сузанна і Пилип Телішевські, Стефанія і Іван Фур, Марта і Євген Шморгун, Н. Шишлик — по $10, Ірена Кашубинська — $5 у світлу пам'ять бл. п. ЯРЕМИ ПОПЕЛЯ.

Катря і Володимир Воловодюк — $300 в шосту болючу річницю смерти батька бл. п. ДМИТРА ВОЛОВОДЮКА, з призначенням на видання публікацій про голод в Україні.

Анна Пендзей — $200, д-р В. Соханівський — $20 в пам'ять бл. п. СТЕПАНА ШИПИЛЯВОГО.

Д-р Всеволод і д-р Надія Сороківські — $100 замість квітів на могилу приятеля бл. п. МАРКІЯНА КИСІЛЕВСЬКОГО.

Д-р Леонід Каменецький — $200, Роман Леґедза — $100, Уляна Каменецька, Роман Микита, Надія і Осип Німилович, Віра і Зенон Салевич, Аріядна Терлецька, Мирослав Федевич, Ольга і Юрій Федик — по $50 замість квітів на могилу бл. п. ДМИТРА НІМИЛОВИЧА.

Анна Бліхар — $50, Іван і Галина Панчак — $25, Степан і Іванна Білі — $10 в пам'ять св. п. ВОЛОДИМИРА МАДИЧА.

Дамян і Ліда Ґеча — $50 в пам'ять кузена бл. п. ГРИГОРІЯ ЛЕСИКА.

Роман Стецько — $30 в пам'ять дружини бл. п. КАТЕРИНИ, доньки бл. п. ЕВГЕНІЇ і сина бл. п. ПЕТРА, трагічно згинувших в часі повітряного налету 1945 р. в Інґольштаті, Німеччина.

Ольга Качмарська — $25 в пам'ять чоловіка бл. п. ВОЛОДИМИРА КАЧМАРСЬКОГО.

Лука і Марта Кудрик — $25, в пам'ять св. п. проф. БОГДАНА ЗЕНОНА ЧЕХОВИЧА.

Степан і Анна Феденко, Іван і Галина Панчак — по $25 в пам'ять св. п. ІРЕНИ МАЛИНОВСЬКОЇ.

Ярослав і Ольга Дужі — $25 в пам'ять св. п. АННИ ВЛАДИКИ.

Микола Кунцьо з дружиною — $20 в пам'ять св. п. ПЕТРА ПОЛЬНОГО.

Дякуючи жертводавцям за пожертви линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив Померлих вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ

на його працю та акції для

1. **Поширювання правди про Україну**
2. **Поборювання очорнювання та знеславлювання українців**
3. **Оборони громадянських прав українців**

Пожертви просимо пересилати чеками, або поштовими переказами на:

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із виповненим вирізком цього заклику.

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу.

Сума пожертви $..................

....
ім'я та прізвище

....
число дому, вулиця

....
місцевість стейт поштовий код

У глибокій печалі сповіщаємо, що 14-го серпня 1985 року, на 78-му році життя відійшла від нас у Вічність

світлої пам'яті

ВІРА ТАРАСЮК

з дому ПУКСА,

народжена в Луцьку на Волині.

Спочила, — після похоронних відправ у храмі св. Юрія в Ярдвіллі, Н. Дж. — на кладовищі св. Андрія у Бавнд Бруку, Н. Дж.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ПО ЇЇ УПОКОЄННІ будуть відправлені

ПАНАХИДИ

у Бавнд Бруку і Торонто, Канада.

Засмучені:
ЄВГЕНІЯ ОБНОВЛЕНА, сестра
БОРИС ПУКСА, брат
ГАЛИНА ПАНЬКІВ, племінниця
ЮРКО ТАРАСЮК, пасерб

ФЖС шкіл Онтаріо

Восьмий Фестиваль Живого Слова, влаштований Комісією шкільництва КУК в Онтаріо, відбувся успішно 25-го і 26-го травня ц.р. у школі св. Софії у Міссісаґа біля Торонто. До участи допущено всі форми „живого слова" — деклямації, рецитації, інсценізації, інструментально-вокальні й інші. Усіх учасників було коло 450.

Відкриваючи ФЖС, голова Комісії шкільництва Е. Рослицький звернув увагу на те, що „це єдиний того роду фестиваль не тільки на цілу Канаду й Америку, але на цілий світ", де учасники можуть виголошувати твори будь-якого письменника за вільним вибором. Цей фестиваль має не тільки освітнє, але також і велике виховне значення. Тому його повинні підтримувати не тільки учителі і батьки, а також і наші церковні та громадські організації. Кожний ФЖС присвячується чи то особливій події як, наприклад, Міжнародний Рік Дитини, чи окремим постатям як Шашкевич, Олесь і Завадович. Цього року фестиваль присвячено Василеві Симоненкові у 50-ліття з дня його народження. Проходив він під гаслом „Можна все на світі вибирати, сину,/ Вибрати не можна тільки батьківщину", — широко відомих символічних слів чергового борця за ідею „Геть від Москви!"

Фестивалем вміло проводила Таня Дичок, учителька школи св. Миколая в Торонто. Загальний рівень виступів знову підвищився, а з тим і число „золотих грамот", хоч загальна кількість учасників зменшилась від минулого року. За трудну дводенну працю „золоті грамоти" належаться також і *оціночній комісії*, а саме: С. Федчук, М. Кравців-Барабаш (організатор і голова українських музичних фестивалів), І. Зельській, З. Маєвській, Д. Андрусечко, інж. М. Барабашу, П. Цеховi й І. Боднарчукові, які працювали під проводом мґр А. Горохович.

У суботу ФЖС вітали голова Ради Культури СКВУ д-р Б. Стебельський і Р. Ламаґа, заступник голови Канадської Ради Українських Громадських Організацій за Патріярхат. Д-р Стебельський наголосив великі позитиви нелегкої праці Комісії шкільництва на ідейному тлі постаті В. Симоненка. Р. Ламаґа яскраво насвітлив моральні та суспільно-виховні аспекти фестивалю. В неділю учасників вітав генеральний секретар СКВУ інж. В. Барабаш. Будучи особисто пов'язаний із шкільництвом і маючи довголітній практичний досвід з його проблемами, він висловив своє признання організаторам фестивалю за успіх у минулому та підкреслив обов'язковість продовжувати їх на майбутнє.

Зворушливими і багатомовними були відвідини ФЖС головою КУК Онтаріо д-ра П. Глібовича, довголітнього і невтомного громадського працівника і любителя молоді. Стан його здоров'я не дозволив йому зайти в авдиторію, тому слово привіту від нього передала його дружина п-і Оленка, голова Комісії Культури КУК Онтаріо. Вона закликала всіх учасників до „дальшої корисної співпраці для добра українців в Канаді" та звернулась до комісії шкільництва і жюрі вибрати „найкращих із найкращих" учасників фестивалю до виступу на фестивалі „Вінок" у Бімсвиллі, Онтаріо, 29-го і 30-го червня ц.р. та Дні Спадщини на Онтаріо Плейс 11-го серпня.

Після цього д-р Рослицький закликав дітвору вийти надвір, щоб привітати д-ра Глібовича в авті і подякувати йому за благородний вияв прихильности до шкільної молоді. Зворушила всіх маленька Соня Ковальчук із лондонського садочка КУК, яка несподівано обійняла д-ра Глібовича рученятами, поцілувала і висловила своє почуття за всіх: „Дуже базаю вам доблого здолов'я".

Перед фінальним концертом виступила зі словом А. Горохович, голова жюрі, змістовно і яскраво змалювавши постать Василя Симоненка на тлі його творчого життя у підсовєтській дійсності.

Дещо вражала на фестивалі відсутність наших священиків.

У 1986 році Фестиваль Живого Слова відбудеться по-традиційному в кінці останнього тижня у травні. Усі школи, а також і організації, які мають позитивне наставлення до нашого шкільництва і молоді, повинні мати це на увазі та не плянувати на той час ґрадуаційних відзначень й інших імпрез і подбати про широку й активну участь у фестивалі.

Членам комісії шкільництва під проводом д-ра Е. Рослицького у складі: А. Горохович, І. Боднарчук, О. Ковалик, М. Трофин-Тарнавецька, З. Маєвська, І. Кузів, І. Лещишин і В. Логин належиться признання за влаштування фестивалю. Подяки належаться також М. Боднарчук, О. Сушко та С. Немелівській за ведення буфету. На окреме „дякую" заслуговує „король української загадки" Б. Федчук, який від літ займається реєстрацією.

Е.Б.Г.Р.

СПЕЦІЯЛІСТИ З СІЛЬСЬКОГО господарства, які працюють в амбасаді західніх країн у Москві, повідомляють, що, не зважаючи на сприятливу погоду, передбачуваний урожай збіжжя в СССР — 190 мільйонів тонн — сьомий рік підряд буде нижчим від запланованого. В цьому році передбачалося зібрати 239 мільйонів тонн. Це значить, що Совєтський Союз буде змушений закупити на Заході понад 40 мільйонів тонн збіржжя.

Гратулюємо, Ґардентоне

Серію великих щорічних імпрез під відкритим небом у західній Канаді почав у неділю, 14-го липня ц.р., фестиваль „Барвінок" у Ґардентоні, 50 миль на південний схід від Вінніпеґу. Це був уже 18-ий такий Фестиваль в околиці, що є „колискою" українців Канади і відома в їх історії, як стюартбурнське поселення з такими назвами осель як Згода, Правда, Роса та колись ще Шевченко (тепер Вайта) і Олеськів (тепер Толстой). Сенсацією Ґардентону є найстарша в Канаді українська православна церква св. Михаїла збудована 1899 року, а теж багатий і цікавий експонатами Український Музей, що не має, мабуть, багато конкурентів на цьому континенті.

У цьогорічному фестивалі „Барвінок" пописи та забави розпочиналися вже в суботу, 13-го липня, що з участю едмонтонського ансамблю „Зірка" проходили в місцевому Народному Домі, але повна його програма пройшла в неділю 14-го на новій сценічній плятформі, збудованій з допомогою уряду Манітоби, бо Ґардентон і його фестиваль заплановані на чергову туристичну атракцію цієї провінції.

Це тут о год. 2-ій була відправлена з участю добрих кількасот осіб співана Служба Божа, яку служив зворушливо о. прот. Володимир Слюзар, що й сказав до збірних добру проповідь та закінчив цю частину фестивалю традиційною Панахидою з трьома обрядовими книшами за всіх спочилих піонерів-українців околиці. І під час Богослужби і Панахиди почесну службу біля вівтаря на плятформі мали представники організацій Українських Ветеранів з шістьома прапорами.

На обіді, який можна було купити з головної кухні та бічних кіосків, було вже близько 2000 гостей фестивалю, в тому і з недалеких ЗСА. В інших прилавках можна було купити собі всякі пам'ятки з Ґардентону. Між іншим тут вперше продавали великі репродукції картини Р. Конаша-Конашевського з Німеччини „1000-ліття Хрищення України" та його ікони свв. Володимира й Ольги у традиційному українському стилі. Іншу сенсацію творив кіоск відомого колишнього посадника Вінніпеґу, українця Степана Дзюби, що з дружиною пропонував прибулим власного виробу і з його маркою українську кераміку (здебільшого малих розмірів), вітався зі знайомими, жартував та роздавав автографи.

Великий попис мистецьких груп проходив на згаданій уже новій сценічній плятформі від 2-ої до 6-ої години по полудні і вела його елеґантно та з гумором відома дикторка української години з радіостанції CKJS Богданна Башук - Бережницька. Зі сцени привітали зібраних міністер копалень та енерґетики в уряді Манітоби Б. Парасюк, посол леґіслятури А. Дріґер та війт Ґардентону. Музичне оформлення програмі дала українська оркестра Петра Піхлика, що, між іншим, має добрих інструментальних та голосових солістів. Виступи на сцені почав танцювальний коло 30- особовий ансамбль „Сусідка" з недалекої оселі Роса, що під проводом своїх інструкторів Дж. Ясінська, Л. Мотішук та Р. Погребняк вивели танці „Барвінок" з кошичками квітів, „Залицяння" та кілька інших. Ці виступи здобули „Сусідці", відомий вже з попередніх виступів в околиці, грімкі оплески публіки.

Але „Сусідка" не була фестивальною сиротою". Мала сильного партнера й конкурента у відомій вже всій Канаді вінніпеґській групі „Козаки" Мироса Лехова, а теж доповнення в ансамблі Шимка Дудара з Балморалу, поміж точки яких зручно вплетено жваві й культурно виведені виступи квартету „Білі хмарини" М. Паучок, М. Ковальчук і Л. Гавришків під музичний супровід Н. Будика, сценічно вдалої групи „Воля" з веселим репертуаром та справді зразкового ансамблю „Гуслі". Всі три останні групи були з Вінніпеґу. З цих виконавців „Козаки" відомі вже з того, що М. Лехів виховує в цій групі роками танцюристів від дітей, і тому просто „розгромлює" глядачів хвилями „козаків" різного росту з прецизною й оригінальною технікою. Родинна група Ш. Дудара (три сини і дві дочки) виробили свій особливий елеґантний в рухах і темпі стиль. Вінніпеґська „Воля" репрезентує себе дуже добре, як ансамбль легкого жанру (відомі тут „роверс"), а „Гуслі" зачаровують до глибокого зворушення, навіть до сліз, своїх глядачів великою, живою, повною звуку і балетности сценою „Україна", яка тривала більш півгодини, могла тривати ще стільки ж, і раз - у - раз зривала хмару оплесків.

„Гуслі" закінчили велику й на цей раз справді святочну варту уваги та признання програму фестивалю „Барвінок", яка доказала нам, що молодше й наймолодше наше покоління гідно, високо й репрезентативно тримають прапори народної співацької та балетної культури України.

За весь фестиваль, включаючи в нього й рідкісний та високоякісний український Піонерський Музей, управі фестивалю „Барвінок" високе і щире признання. Ми переконані, що ґардентон зі своїм „Барвінком", тут же під боком ЗСА (всього 16 км. до кордону), ставатиме центром зустрічі українців обабіч канадсько-американського кордону все більше і більше, а ті, які приїжджають на нього, напевно, ніколи не пошкодують.

Анатоль Курдидик

Про „яппіс"...

(Закінчення зі стор. 2)

ВГ), або репортаж Марійки Руденської зі своєрідного Шевченківського свята (спонзорував ОУВ зі Школою Українознавства) під пам'ятником Шевченкові і це радше дуже добре написаний нарис зі субєктивним, зворушливим, патріотичним підходом. Згадую про теми дописів, щоби було ясно, що хоч бюлетень друкується по-англійськи, то однак має суто український зміст і характер. Тут мушу додати, що вийшла пропозиція з рядів молодого членства, щоб зробити бюлетень двомовним, включаючи українські статті.

Можна і посміятися, читаючи куток „Товариське" („Social"), де друкуються різні оголошення, включно з гумористичними матримоніяльними; чи листи до редакції зі запитами відносно оголошень (наприклад, прохання вияснення, що таке „varenyky" і чи це заразливе?)

В кожному числі є куток „Українські загадки". Питання: як називається українець, що став бриґадир-ґенералом в армії юнійних військ під час громадянської війни? В наступному числі відповідь: генерал Василь Турчин. Питання: Як називався українець, відомий як батько модерного гелікоптера? Відповідь: Ігор Сікорський (подано цікаві біографічні дані).

Вашінґтонська Група організує відділ слідкування за вістками подаваними засобами комунікації — „Media Watch Group", який має зайнятися спростовуванням неточних інформацій про Україну, ширених засобами інформації. Чи може бути більше потрібна акція в цю пору посилених нападів-наклепів, від яких нам треба вміло оборонятися? Яке правильне відчуття потреб нашої спільноти!

Деякі члени ВГ є також активні в місцевих організаціях (як Об'єднання Українців Вашінґтону, Союз Українок тощо), рівнож працюють при своїх парохіях. Тут варто згадати співпрацю Марти Переймn (член управи ВГ) з нашими ініціяторами зорганізовання програми „Українські справи по-англійськи" („Ukrainian in English"). Програма подумана для англомовних парохіян, щоб їх запізнати з українськими проблемами. В рамках цієї програми відбулися доповіді в приміщенні українського національного собору: о. д-р Ігор Мончак говорив про патріярхальний устрій в Українській Католицькій Церкві, проф. Богдан Боцюрків про християнство в Україні, Петро Фединський (член ВГ) дав надзвичайно цікавий репортаж з поїздки в Україну.

Члени ВГ знаходять максімум самовияву в своїй власній організації. Ми дивимося на них з подивом і радістю та сподіванням, що їхня діяльність буде „заразлива". Бо „...exempla trahunt". Можемо сподіватись, що цей приклад дасть думки до застанови тим членам молодого українського покоління, які ще не вспіли стати повновартісними громадянами так країни свого поселення, як і української спільноти в ній. Можемо мати надію, що цей приклад послужить ще досі неактивним в громаді як заохота до громадської активности. Як стимул, щоб застановитися над порядком вартостей і вибрати цікавішу не еґоїстичну, а так винагороджуючу в духовому сенсі дорогу сповнення життьового обов'язку в найширшому розумінню — дорогу до повноти життя. Дорогу, яка включає обов'язок супроти країни свого рідного українського кореня.

Теодозія Кічоровська
Вашінґтон, Д.К.

Школа...

(Закінчення зі стор. 2)

ли: в Дітройті і в Ню Йорку. Обидві вони себе в усякому відношенні виправдали в житті. Учні Української Середньої Школи в Дітройті щороку дістають багато стипендій і премій, вони здобувають першенство в міжстейтових шкільних змаганнях, вони своїм знанням і поведінкою перевищають молодь чужих середніх шкіл. Українська Середня Школа в Дітройті дала чимало цінних одиниць, які вибиваються в громадському житті й дають нам право гордитися ними. Вони вивчили українську мову в слові й письмі, рідну історію, культуру й літературу, полюбили українську пісню й танок, дорожать нині нашою традицією і звичаями свого народу. А найважливіше те, що ця школа прищепила їм почуття національної гідности й допомогла їм позбутися комплексу меншевартости. В цій школі відбувається постійно навчання релігії, без якої модерна людина блукає манівцями, шукаючи правдивого шляху в житті. В Українській Середній Школі пізнає наша молодь докладно рідну землю, за яку її діди клали свої голови.

Ми знаємо, що знайдуться такі нетямущі батьки, що проти наших тверджень будуть пробувати боротися великою кількістю дрібних виправдань і арґументів, що, мовляв, і діти будуть перевантажені і наші люди розсіялися по широких просторах міста й тяжко буде дітей стягнути до школи, і громадянство обтяжене різними видатками, і учителів важко буде відповідних знайти й таке інше. Але ми звертаємося до тих батьків, які ще не забули про свою рідну країну і духові вартості, в яких ще б'ється серце й не завмерло ще національне сумління. Допоможіть оснувати українську середню школу, яка нас в'язатиме з рідною землею! Існування української середньої школи в нашому величезному місті — це просто справа нашої національної совісти й чести! Чим краще вона буде поставлена й чим більшу підтримку знайде вона в нашому громадянстві, тим більша буде запорука, що вона дасть нам тих, що прийдуть після нас на зміну, горітимуть тими самими почуваннями і плекатимуть ті самі ідеали, що ми їх маємо.

● РОЗШУКИ ●

АННУ СТАЩИШИН
зі села Кобильниця Волоська, пов. Яворів, перебувала у Німеччині 1942 р., пошукує брат
ІВАН СТАЩИШИН
Stashchyshyn Iwan
3205 Meadow Brook, Apt. 1
Cleveland Ht's, Ohio 44118